

Esther 7

Septuaginta (LXX)

1 εἰσῆλθεν δὲ ὁ βασιλεὺς καὶ αμὴν συμπεῖν τῇ βασιλίᾳ

2 εἶπεν δὲ ὁ βασιλεὺς εσθῆρ τῇ δευτέρᾳ ἡμέρᾳ ἐν τῷ πότῳ τί ἐστὶν εσθῆρ βασίλισσα καὶ τί τὸ αἶτημά σου καὶ τί τὸ ἄξιωμά σου καὶ ἔστω σοι ἕως τοῦ ἡμίσεος τῆς βασιλείας μου

3 καὶ ἀποκριθεῖσα εἶπεν εἰ εὖρον χάριν ἐνώπιον τοῦ βασιλέως δοθήτω ἡ ψυχὴ μου τῷ αἰτήματί μου καὶ ὁ λαός μου τῷ ἄξιωμάτι μου

4 ἐπράθημεν γὰρ ἐγὼ τε καὶ ὁ λαός μου εἰς ἀπώλειαν καὶ διαρπαγὴν καὶ δουλείαν ἡμεῖς καὶ τὰ τέκνα ἡμῶν εἰς παῖδας καὶ παιδίσκας καὶ παρήκουσα οὐ γὰρ ἄξιός ἐστιν ὁ διάβολος τῆς αὐλῆς τοῦ βασιλέως

5 εἶπεν δὲ ὁ βασιλεὺς τίς οὗτος ὅστις ἐτόλμησεν ποιῆσαι τὸ πρᾶγμα τοῦτο

6 εἶπεν δὲ εσθῆρ ἄνθρωπος ἐχθρὸς αμὴν ὁ πονηρὸς οὗτος αμὴν δὲ ἐταράχθη ἀπὸ τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλείας

7 ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξανέστη ἐκ τοῦ συμποσίου εἰς τὸν κήπον ὁ δὲ αμὴν παρητεῖτο τὴν βασίλισσαν ἑώρα γὰρ ἑαυτὸν ἐν κακοῖς ὄντα

8 ἐπέστρεψεν δὲ ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ κήπου αμὴν δὲ ἐπιπεπτώκει ἐπὶ τὴν κλίνην ἄξιων τὴν βασίλισσαν εἶπεν δὲ ὁ βασιλεὺς ὥστε καὶ τὴν γυναῖκα βιάζειν ἐν τῇ οἰκίᾳ μου αμὴν δὲ ἀκούσας διετράπη τῷ προσώπῳ

9 εἶπεν δὲ βουγαθαν εἰς τῶν εὐνούχων πρὸς τὸν βασιλέα ἰδοὺ καὶ ξύλον ἡτοίμασεν αμὴν μαρδοχαίῳ τῷ λαλήσαντι περὶ τοῦ βασιλέως καὶ ὥρθεται ἐν τοῖς αμὴν ξύλον πενήκοντα εἶπεν δὲ ὁ βασιλεὺς σταυρωθήτω ἐπ' αὐτοῦ

10 καὶ ἐκρεμάσθη αμὴν ἐπὶ τοῦ ξύλου ὃ ἡτοίμασεν μαρδοχαίῳ καὶ τότε ὁ βασιλεὺς ἐκόπασεν τοῦ θυμοῦ